

2 Parasjah Noach ןא

Thora: Beresjiet 6:9-11:32

Hafterah: Jesjahoe 54:1-55:5

Gebaseerd op de verbinding tussen het Hebreeuws voor Noach met dezelfde wortel als voor "troost" becommentarieert de midrasj: Zeker de Schriftuur zou geschreven hebben: "Dezen zijn het kroost van Noach. " Hij onderwees echter dat hij een troost was voor hemzelf en troost voor de wereld, een troost voor zijn vaderen en een troost voor zijn kinderen, een troost voor de hemellingen en voor de stervelingen; (een troost) in deze wereld en in de wereld die komt. Beresjiet Rabbah 30:5.

Het tweede begin van de mensheid.

Parasjah Noach overbrugt de kloof tussen de prehistorische tijden en het begin van de vastgelegde menselijke geschiedenis. Het is onmogelijk om precies te bepalen, hoeveel jaren in deze tijdperiode zijn. Enige Bijbelse geleerden verzekeren, dat Adam ergens rond het jaar 4000 v.Chr. geschapen is., terwijl anderen rond het jaar 10.000 v.Chr. suggereren. Nog weer anderen argumenteren dat de aarde miljoenen jaren geleden, voordat we iets van menselijke verslaglegging van geschiedenis hebben, geschapen werd. Ons commentaar zal zich niet richten op tijdschattingen. We zullen zulke commentaren bewaren totdat we het gebruik van geslachtsregisters in de Bijbel bespreken. In plaats daarvan nemen we aan, dat alle in Beresjiet vastgelegde gebeurtenissen historische gebeurtenissen zijn en zullen we ons richten op het tweede begin van de mensheid - de zondvloed en zijn resultaten. Om ons te helpen bij het overdenken van deze *parasjah*, zullen we het volgende schema in onze studie gebruiken:

- De terugval van de mensheid.
- De vernietiging van de mensheid.
- De verklaring van een Convenant met de mensheid.
- De verdeeldheid van de mensheid.

De Terugval van de Mensheid

Ons commentaar op *Parasjah* Noach vertelt niet het hele verhaal. We hebben niet de tijd om opmerkingen te maken omtrent de terugval van het menselijk ras, dat uit de zondeval resulteerde. Zoals de Geschriften in de hoofdstukken 4 tot 6 in Beresjiet aangeven, had de ontarding van de mens niet heel veel tijd nodig om zich te manifesteren. Hoofdstuk 4 bijvoorbeeld, legde de eerste moord vast. Het was noch een spontane affaire noch een zonderling ongeluk. De tekst vertelde ons dat Kaïn Hewel (Abel) doodde nadat hij een jaloerse boosheid binnenin zich liet broeien. Dat was echter niet het laagste waarin het menselijk ras aan het zinken was. Het eind van de *parasjah* van de vorige week in hoofdstuk 6 beschrijft de ontarde menselijke conditie in deze termen: "Toen de Eeuwige zag, dat het kwade in de mens groot was op de aarde en dat iedere neiging van zijn diepste gedachten de hele dag alleen maar slecht was (6: 5)." De *parasjah* Noach opent met dezelfde gedachte: "De aarde was verdorven in G'ds ogen, de aarde was vol gewelddaden. G' d zag de aarde en inderdaad was ze verdorven, want alle wezens leidden een verdorven levenswandel op aarde (6:11-12).

Een volslagen ruïne

Hoe corrupt was de mensheid geworden? Wat was het, dat G'ds barmhartigheid in toorn omkeerde, zoals we zien in *parasjah* Noach? De tekst is meevoelend in zijn droevige beschrijving van het menselijk ras in de tijd van Noach. Dit wordt vooral onderstreept door het vertaalde woord "verdorven" in 6:11-12. In het Hebreeuws is "verdorven" of "corrupt" van de wortel שחח. Volgens het Hebreeuws-Engels woordenboek draagt het de gedachte in zich van iets dat een volslagen ruïne wordt, speciaal de moraliteit of zedenleer. Hertz schrijft betreffende dit woord: "De Rabbi's begrijpen dit als een zinspeling op de immoraliteit of onzedelijkheid." Het veelvuldig gebruik van het woord in hoofdstuk 6 benadrukt verder het ernstig verval of ruïne, die de mensheid in deze tijd kenmerkte.

Het Hebreeuwse woord voor "verdorven" brengt een ander stuk van informatie over. In vers 11, is het Hebreeuwse werkwoord in de *nifal* familie, in de passieve vorm. Wat veroorzaakte dat de mensheid zo verdorven werd? Het was niet noodzakelijk de omgeving van de mens, zijn maatschappij, noch zijn gebrek aan opleiding. Noch was het zijn aangeleerd gedrag. Er is alleen een Bijbels gegrond antwoord op deze vraag. Het was de menselijke zonde. Zonde kwam bij de mens binnen toen hij de verboden vrucht at van de verboden boom. Van die tijd af is zonde binnen het menselijk lichaam geweest, van generatie op generatie.

Deze is verder door menselijke wezens doorgegeven, precies zoals het menselijke DNA. Het is deze inwendige zonde, die veroorzaakt dat de mensheid verzinkt in zulke volslagen morele dieptepunten. Deze verzen vertellen ons één van de specifieke wegen waarin mensen verdorven werden. Het eind van vers 11 wijst erop dat "de aarde vervuld werd met geweld." Dit woord "geweld" is een goede vertaling van het Hebreeuwse woord *chamas*, חמס. Eli Munk pakt de juiste betekenis van dit woord wanneer hij zegt: "Dit woord betekent een misdaad begaan door listigheid of kwaadaardigheid, een misdaad waarvoor de menselijke rechtspraak niet de middelen tot vervolgen heeft, een misdaad die alleen de stem van het geweten kon verhinderen. Wanneer deze stem in een maatschappij of samenleving wordt gesmoord, kan niets de catastrofe afwenden. Terwijl dit een uitstekende samenvatting is van de betekenis van het woord, denk ik echter niet dat zelfs Rabbi Munk de volledige implicaties van zijn commentaar over het woord *chamas* begreep. Hij schreef deze commentaren jaren voordat de huidige golf van Islamitisch fundamentalistisch terrorisme de wereld begon te geselen. Eén van de leidende terroristische groepen wordt "*Chamas*" genoemd. Hoe passend! Vele leden van de *Chamas* zijn Arabische Moslims die binnen de grenzen van Israël wonen. Zij hebben dozijnen Israëli's gedood en hebben er honderden verwond in zelfmoordbomaanslagen en andere fanatieke terroristische daden. Ik ben niet aan het suggereren dat er een taalkundige verbinding bestaat tussen de naam van de Arabische groep "*Chamas*" en dit woord hier in Beresjiet gebruikt. Die is er niet! Noch was er in Noach's dagen een politieke groep *Chamas* genoemd. Maar corruptie (verdorvenheid) en vernietiging, die zo in deze moderne tijd "*Chamas*" kenmerkt, is een perfecte illustratie van het type misdaden, dat werd bedreven in de dagen juist voordat G' d Zijn toorn losliet door een grote vloed te zenden. Het is tamelijk angstwekkend griezelijk dat het woord voor allebei overeenkomt. Het is daarom duidelijk dat de grote vloed vooraf werd gegaan door vreselijke corruptie, gekenmerkt door geweld. Nachama Leibowitz, de gerespecteerde Israëliëische *Thora* commentator drukt het op deze manier uit: "De Midrasj is overvloedig in de beschrijving van de boosheid van de generatie van vóór de Zondvloed, van de onuitputtelijke lijst van door hen bedreven ongerechtigheden. Niettemin wordt het altijd benadrukt dat ondanks al hun talrijke overtredingen er alléén die éne is die .specifiek wordt genoemd, die van geweld, die hun lot bezegelde en het G'ddelijke vonnis op hen bracht.

Een commentaar

Het beste commentaar op de openingsverzen van onze *sidra* komt van de B'riet Chadasjah, in Romeinen 1:18-32. Hierin vinden we een levendige beschrijving van de zonden in de dagen van Noach. Sja'oeel, de auteur ontwikkelt een overzicht van de zondige status van het menselijk ras door te verklaren wat er aan de mensheid gebeurde sinds de schepping. Ten eerste vertelt hij ons dat van het begin alle mensen voldoende openbaring van G'd hadden om precies te weten wie de ware G'd is en hoe deze G'd wil dat mensen zich met Hem verbinden [Rom. 1:(19-21a)]. Ten tweede onderwijst Sja'oeel wat de mens met deze openbaring deed. Wat hij beschrijft is werkelijk een tragische neerwaartse geestelijke teloorgang. Eerst ontving de mensheid openbaring van G'd (1:19-21a). Daarop beschrijft Romeinen hoe hij die openbaring verwierp (1:21). Vanwege dat nam geestelijke duisternis bezit over hun harten (1:21). Omdat zij het geestelijk licht verloren om G'd en geestelijke dingen te begrijpen, werden zij doelloos in hun speculaties [over wie G'd is]. Dit leidde tot grove geestelijke misleiding (1:22). Hier verwierp de mensheid G'd voor afgoden: "Bewerende wijs te zijn, werden zij dwazen" (1:23). Op zijn beurt verwierp G'd de mensen (1:24,26). In deze verwerping "gaf G'd hen over... .." aan verscheidene geestelijke problemen, inclusief een ontaarde levensstijl (1:25-32).

Merk op dat de mens begon met een heldere en betrouwbare kennis van G'd. Hij verwierp echter die waarheid en verving het met zijn eigen speculaties en voorstellingen van G'd. Daaruit vloeide voort dat hoe meer hij G'ds openbaring verwierp hoe duisterder zijn hart werd, totdat G'd Zelf "hem overgaf aan die zonde. Het eindresultaat is een mensheid die zowel in zijn denken als ook in zijn levensstijl volledig op zichzelf gericht is geworden. De sleutel in dit hele scenario is de verwerping van de ontvangst van de openbaring van G'd door de mensheid. Overgelaten aan zichzelf kan de mens niet achterhalen wie G'd is, tenzij G'd Zichzelf aan hem openbaart. De mensen van Noach's dagen, ofschoon zij geen geschreven openbaring hadden, waren niettemin de ontvangers van een grote hoeveelheid van G'ds openbaring. Hier is hoe Sja'oeel het verwoordt: ".daarom dat hetgeen van G'd gekend kan worden in hen openbaar is, want G'd heeft het hun geopenbaard. Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, *Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit Zijn werken met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben*". (Rom 1:19,20)

Zij waren inderdaad zonder verontschuldiging voor het verwerpen van G'd en voor hun zonde. Zonde is vaak gedefinieerd als "het missen van het doelwit." Deze definitie is gebaseerd op de studie van de Hebreeuwse en de Griekse woorden die in de Schrift gebruikt worden voor zonde. De kenmerken van mensen die zondigen, laten die definitie zien. Zij missen het doelwit van G'ds volmaakte rechtvaardigheid. Zij missen het doelwit

van G'ds volmaakte waarheid, het vervangend door hun eigen onvolmaakte speculaties omtrent leven en omtrent G'd. En zij missen het doelwit van totale wijding aan de G'd die hen schiep, hun Heer. Inderdaad zonde is opstandigheid tegen de Koning Zelf. Het is het schepsel dat zelf verwickeld is in een opstand tegen de Soevereine Schepper die een recht heeft om over het schepsel te heersen. Aldus beeldt *parasjah* Noach de mens uit naar één van zijn zondige hoogten, die openlijk zijn vuist opheft tegen de liefhebbende en wijze regering van de Heer der wereld.

De vernietiging van de mensheid.

Als we de "vernietiging van de mensheid door de grote vloed bespreken, dienen we ons één van de kritisch belangrijke kenmerken van G'd die de grote vloed zond, te herinneren. De Heer is een G'd van barmhartigheid. Dit was duidelijk vanaf het allereerste begin van het menselijk ras. Toen Hij de overeenkomst met Adam maakte, vertelde hij Adam in 2:16. "De Eeuwige gebod de mens: "Van alle bomen in de tuin mag je gerust eten, maar van de boom van de kennis van goed en kwaad mag je niet eten, want op de dag dat je ervan eet, zul je zeker sterven." Er was inderdaad een geestelijke dood op die noodlottige dag, toen hij de verboden vrucht at, maar Adam ging lichamelijk niet dood tot op vele jaren later. Onder anderen was dit een demonstratie van G'ds barmhartigheid.

Sinds de tijd van Adam is corruptie de mensheid binnengedrongen. Maar in iedere generatie was G'd barmhartig en liet een getuige van Hemzelf tussen de mensen leven. Dit was waar voor de generatie van Seth (4:26). Dit was ook waar voor Enoch's generatie (5:21). Tenslotte zien we in deze *parasjah* dat dit zeker waar was voor Noach's generatie. De getuigen die Hij voorzag, de ontvangers van Zijn barmhartigheid, demonstreerden niet alleen G'ds barmhartigheid maar ze manifesteerden ook duidelijk hoe G'd deze zondige mensen voorbereidde op de grote vloed van G'ds toorn. Allereerst, het bouwen van de ark zou de mensen hebben geprikkeld om de geschikte vragen te stellen, van Noach te verlangen hen over de komende toorn van G'd te vertellen, omdat G'd hem verteld had dat hij een grote vloed over de hele aarde zou brengen. Als resultaat hiervan zullen zij luisteren en zullen berouw tonen. Zo dacht de Heilige, gezegend zij Hij, maar zij schonken er geen aandacht aan. Inderdaad zij namen er geen notitie van. Daarop kwamen de regens. (naar Leibowitz)

De verklaring van een Convenant met de mensheid.

De beloften van het Convenant

Toen Noach de ark verliet, volgde er een ongespecificeerde tijd waarin hij een offerande uit kosjere dieren voor de Heer offerde. De Heer toonde dat Hij dit offer geaccepteerd had door verscheidene grondige beloften aan Noach.

De eerste belofte die G'd maakte, is vastgelegd in 8:21. G'd verzekerde plechtig dat hij de grond niet weer zou vervloeken. Het woord "grond" in 8:21 is *adamah*, אָדָמָה. Het kan lijken dat deze belofte de vloek in Beresjiet 3:17 omkeert. Maar de werkelijkheid van de situatie is dat de grond nog altijd het kenmerk van vervloekt te zijn laat zien. Dat zou die interpretatie tegenspreken. In plaats daarvan merken we op, dat tenminste drie keer dit woord gebruikt wordt in de verwijzing naar de ganse bewoonde aarde. Daarom, waarnaar hier verwezen wordt, is dat G'd belooft om niet de hele aarde weer te verwoesten. De Targum Onkelos begrijpt dit vers ook op die manier. Deze informatie kan ook voedsel geven aan het universele vloed argument!

De tweede belofte in 8:22 is de verzekering dat de cyclus van de seizoenen zal voortgaan. Er zullen regens zijn maar er zal ook zonneschijn zijn; er zal zomer zijn maar er zal ook winter wezen. Niet alleen verzekert dit de mensheid dat er telkens als het regent niet een wereldwijde vloed zal zijn, maar het plaveide de weg voor toekomstige openbaring in de *Thora* betreffende de geestelijke betekenis van de cyclus der seizoenen.

Nadat G'ds beloften nauwkeurig zijn opgesomd, wijst de tekst erop dat de Heilige aan Noach - en aan de toekomstige generaties die uit hem voortkomen - enige van hun verantwoordelijkheden voor Hem schetst. Traditioneel zien de rabbi's een totaal van zeven bepalingen uit deze verzen. Zij noemen deze geboden, de "Zeven aan de afstammelingen van Noach gegeven geboden" of eenvoudigweg de "Noachidische wetten". Zij stellen in wat wij de natuurlijke religie kunnen noemen, zoals zij vitaal zijn voor het bestaan van menselijke maatschappij. De *Thora* van Mosje was gegeven, verzekeren de rabbi's, om Israël te regeren; maar alleen gehoorzaamheid was in oeroude tijden vereist voor niet-Joden levend tussen Israëlieten, alsof zij henzelf hechten aan de Joodse gemeenschap. We citeren zeven "Noachidische Wetten" maar in werkelijkheid is het totale aantal, sinds de tijden van de *Misjnah*, steeds een zaak van debatteren geweest.

De traditionele wetten zijn:

1. De vestiging van gerechtshoven.
2. Het verbod op G'dslastering.
3. Het verbod op afgoderij.
4. Het verbod op incest.
5. Het verbod op moord.
6. Het verbod op beroven.
7. Het Verbod om het vlees van een levend dier te eten (het eten van bloed).

Sommige Messiaanse gelovigen zien in Handelingen 15:20 een parallel van de "Noachidische wetten", maar het onthouden van het eten van bloed verhindert namelijk ook een gezamenlijke Sjabbat maaltijd van Joodse en Niet-Joodse Messiaanse gelovigen. Vandaar dat deze tekst Hand.15:20 een maatregel van de Apostelen vermeldt. De Heer zegt in 9:9 dat hij een verbond, een convenant met jullie en jullie nakomelingen sluit. Het slachten van een dier bezegelde gewoonlijk in oeroude tijden een convenant. Zo ook hier, zie 8:20! Dit werd nagevolgd door de Heer die zekere beloften deed; een convenantceremonie vond plaats. Alle kenmerken van een typische oeroude Nabije Oosten convenant waren aanwezig: beloften, bepalingen, offerande en ...

Het teken

Eén van de populairste hoofdpunten van dit verhaal is de regenboog. Wat moeten we er van maken? Enigen zeggen dat de regenboog vóór de grote vloed niet bestond omdat er in die voorperiode nooit regen op de aarde viel. Immers een damp bevochtigde de aarde en G'd had het nog niet laten regenen! (Beresjiet 2:5,6). Men kende de kleurschifting van de waterdruppeltjes van de regen door het zonlicht nog niet. Wat symboliseerde deze 'nieuwe' regenboog? Een boog zonder pees van een krijgsman? Dan kon de krijger geen pijlen ermee afschieten. Volgens Rambam een vredesteken na G'ds toorn.

De verdeling van de mensheid

Het slotgedeelte van dit wekelijks commentaar centreert zich op de historische gebeurtenissen na de vloed tot de verschijning van Abraham. Het Bijbels verhaal beperkt zichzelf tot het tonen van de geslachtsregisters van de familie van Abraham. Er is een overvloed van informatie in de hoofdstukken 10 en 11. Eén van de doelen is om ons voor te bereiden op de rest van het verhaal van de Bijbel. Derek Kidner bevestigt dit wanneer hij stelt: "De stelling van (9:19) introduceert de veelomvattendheid van hoofdstuk 10, terwijl de verzen 20-27 de selectiviteit van de rest van de Tenach vanaf 11:10 voorbereiden."

Het overige van het Bijbelverhaal concentreert zich erop hoe de nakomelingen van Noach's drie zonen zich tot elkaar verhouden. Inderdaad is de historie van de hele wereld hun verhaal! Hun verwantschap wordt gevormd door een profetie die Noach na het incident van de verzen 9:20-24 uitte. Bij het opstaan, toen hij zich realiseerde dat Cham, de vader van Kanaän, hem in zijn roes van dronkenschap had beschaamd, sprak Noach deze profetie over Kanaän en de beide broers van Cham uit: "Vervloekt is Kanaän, een slaaf van slaven zal hij zijn voor zijn broeders... Gezegend is de Heer, de G'd van Sjem; en laat Kanaän een slaaf voor hen zijn. God moge Jafet uitbreiden, maar hij zal wonen in de tenten van Sjem; moge Kanaän een slaaf voor hen zijn" (9:24-27).

Het Semitische volk

Van Noach's drie zonen ontving Sjem de meeste van de zegeningen uit Noach's profetie. Via de geslachtsregisters in de hoofdstukken 10-11 is het duidelijk dat het Joodse volk van Sjem afstamde. Kanaän's afstammelingen moesten Sjem's slaven zijn.

Kanaän's nakomelingen woonden eerst in het land, dat Israël later moest bezetten. De Bijbel noemt het zelfs: Eretz Kanaän, het land van Kanaän. Maar vanwege Cham (Kanaän's vader) en de voortdurende morele ontaarding van de Kanaänieten, verbeurden zij het land en werden werkelijk door Israël - Sjem's nakomelingen - tot slaven gemaakt. Munk, die Rambam's gezichtspunt samenvatte, verklaart dit schema voor ons wanneer hij schrijft: "Beresjiet opent met een beschrijving van de geschiedenis om aan de wereld de oorsprong van het legitieme recht van het Joodse volk op het Beloofde Land uit te leggen. Het verhaal van Noach's zonen past in deze stelling. Het leert ons dat Kanaän, wiens kroost na de Zondvloed het land bewoonde ... veroordeeld werd tot slavernij en dat dit door zijn eigen falen kwam. Overeenstemmend daarmee

werd het land van Kanaän beloofd aan Awraham. Want de oorspronkelijke bewoners gingen voort op deze verdorven wegen en waren het niet waard om het juweel van de landen te bezitten."

Wat Jafet en zijn nakomelingen betreft, het volledige verstaan van zijn profetie kan afhangen van hoe wij begrijpen wat zijn naam betekent. Het betekent of "verlichting/voorlichting" of "schoonheid." Als we het interpreteren als "voorlichting", dan zou de betekenis zijn, zoals Hertz het uitlegt: "Noach kijkt ver vooruit in de geschiedenis van de mensheid, naar een tijd wanneer al de naties van de wereld zullen komen onder dezelfde tent van de G'd van Israël." Als we het woord vertalen met "schoonheid", dan kon de profetie misschien zijn als Munk het samenvat, verwijzend naar een passage in de Talmoe (Megillah 9b): "Laat Jafet's schoonheid wonen in de Semitische tenten." Met andere woorden laat Israël al de schoonheid en culturele rijkdom absorberen die de naties te bieden hebben.

Er kan toch nog een derde wijze zijn om deze passage te begrijpen: "Jafet zal in Sjem's tenten wonen (Beresjiet 9:27). Als de afstammelingen van Jafet de meerderheid van de naties van de wereld vormen, dan zou G'd uit deze naties een geestelijk overblijfsel verzamelen dat in de G'd van Israël zou geloven door de Messiaach. Romeinen 11 beschrijft deze niet-Joodse gelovigen als diegenen die in "Israël zijn geënt." Bovendien beschrijft Efeze 2:12 hen als deel van het "Gemenebest van Israël." In deze zin konden we dan zeggen, dat Jafet zou wonen in de tenten van Sjem. Daar we profetieën aan het bespreken zijn, in het bijzonder de profetieën die Noach's zegening over zijn zonen bevatten, is het nodig om één punt te maken betreffende een Messiaanse profetie. Echter, hoe verlichtend deze interpretaties mogen zijn, er is toch ook nog een toegevoegde weg om deze profetie betreffende Jafet's relatie met Sjem te begrijpen. Het Hebreeuws van 10:27 kan op een totaal andere wijze worden gelezen. Het is mogelijk om het Hebreeuws zo te vertalen, dat G'd het onderwerp is, eerder dan Jafet. Dit is omdat het voorafgaand woord voor het voorzetsel net zo juist G'd kon zijn in plaats van Jafet. Bovendien zijn de gedeelten van het vers afgesloten met een waw, ױ (= "en"), dat zou aangeven dat er een nieuw onderwerp in elk van deze secties is. Overeenstemmend met deze zienswijze, zou de profetie eerst verwijzen naar het uitbreiden van Jafet's gebied, G'd zou wonen in Sjem en Kanaän zou Sjem dienen. Men zal vragen, hoe kan G'd wonen in de tenten van Sjem? Het antwoord is eenvoudiger te begrijpen, dan trachten uit te leggen hoe Jafet zou wonen in Sjem's tenten. Als het vers spreekt over G'd's wonen in Sjem's tenten, kon dit gemakkelijk een profetie zijn omtrent de tegenwoordigheid van G'd tussen Zijn volk, eerst gemanifesteerd in de Misjkan (de Tabernakel), vervolgens in de Tempel en tenslotte – en het beste van alles in de tegenwoordigheid van Jesjoea, de grootste afstamming van Sjem. De eerste Messiaanse profetie in Beresjiet 3 was een erg brede voorspelling, dat één van Eva's afstammelingen de boze afstamming van de slang zou treffen. Gebaseerd op deze profetie alleen, kon de overwinnaar iedereen in het menselijk ras zijn. Nu in hoofdstuk 9 wordt die voorspelling versmald. "De belofte, die eerst werd gegeven aan alle mensen is nu versmald tot de Semitische volken."

Geslachtsregisters en de spraakverwarring te Babel.

Dit laatste punt leidt ons tot de hoofdstukken 10 en 11. In deze hoofdstukken worden we voorzien van een uitgebreid geslachtsregister dat ons meeneemt vanaf Noach's woonplaats met zijn drie zonen en ons afzet voor het huis van Awraham. Op dit punt dienen we ons commentaar te weerspiegelen aan Bijbelse geslachten, in het commentaar van *Parasjah* Beresjiet besproken.

Het schijnt tamelijk duidelijk te lezen te zijn, wat de bedoeling van de schrijver was. Hij gaf klaarblijkelijk ons geen chronologische geschiedenis van de mensheid. Dit is goed zichtbaar in 10:2, waar een mens "landen" voortbrengt, in vers 4 waar een mens "volken" voortbrengt en in vers 7 waar een mens "plaatsen" voortbrengt. Niet elk kroost of generatie is vermeld. Dit is een kritisch punt om zich te herinneren wanneer wij verleid worden om de ouderdom van de mensheid uit te rekenen door de Bijbelse gegevens van geslachtsregisters te gebruiken. Wij kunnen dat niet doen omdat de registers, die niettemin 100% precies zijn, onvolledig zijn zoals we hier zien in Beresjiet 10-11. De schrijver van Beresjiet toont ons veeleer de algemene stroom van de geschiedenis dan het geven van een chronologisch verhaal van de historie. Hij leidt ons naar één punt, hij construeert namelijk al de gebeurtenissen van Beresjiet om de geschiedenis van de afstammelingen van Sjem te vormen, culminerend in Awraham, Jitschaq, Ja'akov en de twaalf Stammen van Israël. Langs deze weg in deze "stroom kaart" voorziet de schrijver de lezer van interessante glimpen in de rand-historie, dat is de geschiedenis die niet onmiddellijk verbonden is met zijn doel. Bijvoorbeeld de geslachtsregisters zelf tonen ons hoe het menselijk ras verdeeld is in etnische groepen en naties, met hun respectievelijke geografische centra. Bovendien wordt ons met het verhaal van de toren van Babel verteld hoe de mensheid verder verdeeld werd - deze keer naar de taal. Het verhaal van Babel is belangrijk omdat het weer aantoonde dat scheiding tussen mensen het directe resultaat van zonde is. In dit geval vinden we de mensen aan het streven om "goden" in zichzelf te zijn. Zij zeiden: "Laat ons een naam voor onszelf maken."

Dit weerspiegelde hun poging om een onafhankelijke grootheid in en van zichzelf te zijn, totaal apart van G'd. Als reactie hierop besloot G'd hun pogingen te verstoren. Zijn gekozen methode was om hun taal te verwarren, zodat zij in dit humanistische project niet verenigd konden worden. In het eind hebben we een verdere verdeling van de mensheid. Zijn oorzaak, zoals van alle andere, was menselijke zonde. Het woord "Babel" is interessant. Aan de éne kant is het Akkadische woord voor een oeroude Akkadische stad. Het woord in het Akkadisch *Bab-iloe*, betekent "Poort van G'd". Aan de andere kant echter betekent het Hebreeuwse woord bavel, בבל, verwarring. Dit schijnt ook zijn Bijbels gebruik te zijn, zoals aangegeven in Beresjiet 11:9. Er schijnt een boodschap te zitten in de betekenis van deze term "Babel." De Babyloniërs (of Akkadiërs, beiden zijn dezelfde) bedoelden deze toren om een middel te zijn waardoor zij konden binnengaan in de tegenwoordigheid van hun god (tenminste van hun hoofdgod Mardoek). Het is veilig om aan te nemen dat de toren van Babel één van de vele ziggoeraats was die de archeologen hebben opgegraven. Een ziggoeraat was een drievoudig gekroonde kunstmatige berg, die poogde de hemel met aarde te verbinden. Zij dienden als oeroude publieke tempels voor de plaatselijke godheden in het gebied van Mesopotamië. Echter, door zulke tempels voor hun goden te bouwen, verzekerde de mens zijn geestelijke autonomie, los van de ware G'd, de Heer. Beresjiet registreert één zo'n voorbeeld, die de toren van Babel werd genoemd. Dit was de poging van de mens om G'd te bereiken door zijn eigen inspanningen en via zijn eigen onafhankelijke weg. Daarom veroorzaakte G'd de bouwinspanning te verijdelen door de spraak van de bouwers te verwarren, zodat de taken grotendeels verhinderd zouden worden. Het was zoals Nahum Sarna het stelt: "G'ds teniet doen van menselijke inspanningen om Zijn wil te weerstaan." Terwijl de inwoners van Babylon hun stad en hun toren bedoelden om het centrum van de aarde te zijn, verenigd rondom hun heidense eredienst, werd hun project vanwege hun trots het centrum van menselijke verdeeldheid en vervreemding van G'd. De schrijver van dit gedeelte van Beresjiet besluit door het gebruik van één van zijn kenmerkende literaire vormen in de verdeling in 11:10, "Dit zijn de nakomelingen, de generaties [toledot, תולדות] of ..." Het gebruik van deze formulering toont dat de schrijver juist heeft afgehandeld met gebeurtenissen en factoren, die niet direct gekoppeld zijn met zijn doel in het schrijven, maar dat hij er nu voor klaar is om dat doel te noemen. Nu, in 11:10 wijst de schrijver ons op zijn hoofdpunt - praten over de stroom van generaties en de historische achtergrond van het volk van de Messiach, de nakomelingen van Sjem door Awraham, Jitschaq en Ja'akov. Vergis u niet; het is niet dat de andere historische details niet belangrijk zijn! Zij zijn kritisch belangrijk. Want de daden van al de naties en bevolkingsgroepen beïnvloeden zowel het volk van de Messiach als het werk van de Messiach. Deze naties gaven of zegeningen of vervloekingen door aan het volk van de Messiach. Hieraan toegevoegd werden deze naties meegevoerd door hun zonde in afgoderij en losbandigheid, daarmee de noodzaak aantonend voor de komst van de Messiach en voor hun verlossing uit hun zonde. Vanaf hoofdstuk 12 en via het overige van de *Tenach* worden wij voorzien van de geschiedenis van het volk van de Messiach; hun oorsprong, roepingen, falen, en hun verlossing door de Messias.

Studievragen

1. Waarom lichtte G'd voor redding Noach en zijn gezin eruit?
2. In welke opzichten kunnen we in het zondvloedverhaal de barmhartigheid van G'd opmerken?
3. Wie sloot de deur van de ark? Welke lessen kunnen we hieruit leren?
4. Waarom zond Noach twee vogels uit de ark?
5. Wat deed Noach vlak na het verlaten van de ark? Waarom? Hoe reageerde G'd hierop?
6. Definieer de term "convenant". Welke kenmerken van een oeroude Nabije Oosten convenant vinden we in Beresjiet 9?
7. Wat beloofde G'd in het convenant dat Hij met Noach sloot?
8. Welke bepalingen legde G'd aan de mensheid op?
9. Waarom lichtte G'd bloed eruit als iets belangrijks? .
10. Wat werd als teken van het convenant gegeven? Waarom? Wat kan het gesymboliseerd hebben?
11. Waarom, denk je, wordt het verhaal van Noach's dronkenschap in hoofdstuk 9 verteld?
12. Wat denk je dat Cham verkeerd deed?
13. Waarom werd in plaats van Cham Cham's zoon, Kanaän, voor de vervloekingen eruit gelicht?
14. Leg de vervloekingen en de zegeningen door Noach aan Kanaän, Sjem en Jafet uit!
15. Wat schijnen de doelen te zijn voor de geslachtsregisters in de hoofdstukken 10 en 11?
16. Bespreek het juiste en onjuiste gebruik van Bijbelse geslachtsregisters!
17. Waarom werd Nimrod in de tekst eruit gelicht? Wat is er zo speciaal aan hem?
18. Welke verdeeldheden vinden we in de hoofdstukken 10-11?
19. Waarom verwarde G'd de taal in Babel? Wanneer denk je zal de taal weer ontward worden?
20. Wat kunnen we over de Messiaach uit deze *parasjah* leren?
21. Wat onderwijst de B'riet Chadasjah over Noach en het zondvloedverhaal?

J. H. ten Kate, 11 Oktober 2002 (naar Berkowitz)